

Παρουσίαση του Βιβλίου του Μίμη Ανδρουλάκη «Πριν σβήσουν τα Φώτα»

1. Ο Μίμης Ανδρουλάκης είναι ένας άνθρωπος αυτόφωτος, άξιος και αυτόνομος, πάντα δημιουργικός, πολυσχιδής και στοχαστικός, πάντα ευρηματικός και καινοτόμος, πάντα χαρισματικός και ταλαντούχος.
 - Μέσα από μια πολυκύμαντη διαδρομή στην Πολιτική, στη Λογοτεχνία, στη Δημοσιογραφία, στην Επιστήμη και στην Κοινωνία, έχει διεκδικήσει και έχει πετύχει δικαιωματικά και διαχρονικά μία ιδιαίτερη και ξεχωριστή θέση.
 - Πιο ειδικά στο χώρο της Πολιτικής με τις ιδέες του, με το Λόγο του, τις ιδέες του και τους αγώνες του, με τη δράση του, τις προτάσεις και τις πρωτοβουλίες του, έχει συμβάλλει ουσιαστικά και καταλυτικά:
 - στον επαναπροσδιορισμό, στη μετεξέλιξη και στην ανανέωση του ΚΚΕ,
 - στην επανένωση και τη διεύρυνση της Παραδοσιακής Αριστεράς και του Συνασπισμού,
 - στην στρατηγική επανατοποθέτηση των Προοδευτικών Δυνάμεων και της Κεντρο-Αριστεράς, μέσα από τη σηματοδότησή τους από το ΠΑΣΟΚ και τη συσχέτισή τους με το Ευρωπαϊκό όραμα και το πρόγραμμα του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού.
 - Σε αυτή την πολυκύμαντη πολιτική διαδρομή πότε με τις ταυτίσεις, τις συμφωνίες και τις συνθέσεις, πότε με τις διαφωνίες, τις αντιπαραθέσεις και τις συγκρούσεις, πότε με τις αμφιθυμίες, τις αμφισημίες και τις αντιφάσεις του, έχει αναδειχτεί σε μια εμβληματική μορφή.
2. Ο Μίμης Ανδρουλάκης στη Λογοτεχνία όπως και στην Πολιτική και στη Ζωή είναι σαρωτικός, είναι ένα ατέλειωτο παλιρροϊκό κύμα, ένα ωστικό κύμα με συνέχεια, με κλιμακώσεις και κορυφώσεις.

- Στο τριακοστό (30στο) Βιβλίο του, που φέρει το σημαδιακό τίτλο «Πριν σβήσουν τα Φώτα» :
 - Αυτοβιογραφείται, φιλοσοφεί, αφηγείται, ιστορεί.
 - Αναζητεί το DNA και τις ρίζες των γενέθλιων τόπων του και της οικογένειάς του.
 - Διαλέγεται με τον εαυτό του και τους άλλους, με την εποχή του, με τα ορόσημα της γενιάς του και με τις διαφοροποιημένες, μέσα στα 50 χρόνια, κομματικές του αναφορές.
 - Συμπροσδιορίζεται με τους συναγωνιστές του και τους συντρόφους του, με τους φίλους, τους αντιπάλους ακόμα και με τους εχθρούς του.

- Μπροστά στον καθρέφτη της ζωής, της πολιτικής και της ιστορίας, έχοντας «ζήσει επικινδύνως», προσπαθεί να ρίξει φως σε μυστικά, μυστήρια και εμμονές, σε άγνωστες πτυχές και σε σκοτεινούς λαβύρινθους.

Προσπαθεί να λύσει ή να κόψει Γόρδιους δεσμούς.

Προσπαθεί να δώσει απαντήσεις σε αναπάντητα ερωτήματα και σε απωθημένες σιωπές, σε απωθημένες αλήθειες και σε Λευκές σελίδες της Ιστορίας.

- Ο τίτλος του Βιβλίου του «... Πριν σβήσουν τα Φώτα...» αν και δεν έχει τα αναγκαία αποσιωπητικά, προδίδει μία υπαρξιακή αγωνία, μία αγωνία αλήθειας να προφθάσει να καταθέσει τη δική του μαρτυρία.
- Δεν συμμερίζομαι αυτή την αγωνία του γιατί για ανθρώπους, όπως ο Μίμης, οι οποίοι έχουν αφήσει τα ίχνη τους, δεν σβήνουν ποτέ τα φώτα. Γιατί αυτοί έχουν το προνόμιο να συμπυκνώνουν σε παρόντα χρόνο εκτός από τη «μνήμη του Παρελθόντος» και τη «μνήμη του Μέλλοντος».

Να συνομιλούν σε ενικό και πληθυντικό με την ιστορία, δίνοντας νόημα, σκοπό και στόχο στο Πριν, το Τώρα και το Μετά.

Βεβαίως υπάρχει γι' αυτόν, όπως και για όλους μας, το παράγγελμα «Γρηγορείτε», μπορεί όμως να υιοθετήσει και το «Σπεύδε Βραδέως».

- Στο εισαγωγικό πρόθεμα του Βιβλίου του για να αναζητήσει τον Εαυτό του προβάλλει την φράση «Εγώ είμαι οι Άλλοι».

Όμως αυτή η λυτρωτική και υπερβατική φράση μπορεί να ανατραπεί εάν οι Άλλοι του απαντήσουν αφοπλιστικά με αγάπη και σεβασμό, «Εμείς οι Άλλοι είμαστε ΕΣΥ».

3. Το Βιβλίο «Πριν σβήσουν τα Φώτα» έχει μία εκπληκτική κινηματογραφική ροή γιατί σηματοδοτεί μία αυτο-βιογραφική αφήγηση, έναν βιωματικό κώδικα ζωής, πολιτικής σκέψης και φιλοσοφικού στοχασμού.

- Το Βιβλίο εκτείνεται σε 598 σελίδες και υποδιαιρείται σε 6 θεματικές ενότητες Αιχμαλωτίζει τον Αναγνώστη με όρους μυσταγωγίας και μέθεξης, και αυτόν που συμφωνεί, και αυτόν που διαφωνεί με την αφήγηση, ακόμα και αυτόν που αμφισβητεί ριζικά την αφήγηση του Μίμη.
- Οι έξι (6) θεματικές ενότητες του Βιβλίου έχουν τους εξής υπότιτλους:
 - η πρώτη, Δημήτριος ο Λάτιος, Ταξίδι στο παρελθόν με επίκεντρο πάντα το ιστορικό και πολιτισμικό γίνεσθαι της Κρήτης
 - η Δεύτερη, Μία Γενετική Λοταρία στα βουνά της Κρήτης, ρίζα και ιστορία,
 - η Τρίτη, Δύσκολοι καιροί, παιδικά και εφηβικά χρόνια
 - η Τέταρτη, Ξεμυτισμό στη συναρπαστική 10ετία του '60
 - η Πέμπτη, Ήμουν ένας από αυτούς Αντίσταση – «Πολυτεχνείο '73»
 - η Έκτη, με τα υστερόγραφα της.

Όλες μαζί οι θεματικές ενότητες και η κάθε μία χωριστά, μια ιστορική τοιχογραφία είναι ένα ψηφιδωτό ζωής, ένα γιγαντιαίο πολιτικό ΠΑΖΛ με γεγονότα και ονόματα, μια ιστορική τοιχογραφία.

4. Εάν διαβάσει κανείς με προσοχή την 5η Θεματική Ενότητα του Βιβλίου (... Ήμουν ένας από αυτούς – Αντίσταση – Πολυτεχνείο 1973»), καθώς και την 6η Θεματική Ενότητα με τα Υστερόγραφα της, θα εμπεδώσει τις Φοιτητικές και τις αντιστασιακές περιπλανήσεις του καθώς και τη βιωματική αναφορά του για ορισμένες αλήθειες, τις οποίες και παραθέτω συνοπτικά.

- Ένα, δύο, τρία... πολλά ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΑ.
Το Πολυτεχνείο δεν ήταν ένα, αλλά χιλιάδες.
Όσοι οι νέοι μιας γενιάς.
Όσα τα λεπτά των τριών ημερών.
Όσες οι ημέρες μιας ολόκληρης επταετίας.
Το Πολυτεχνείο προέκυψε μέσα από χιλιάδες αλήθειες, χιλιάδες γιατί και πώς, χιλιάδες μικρές ιστορίες και μικρές αφηγήσεις πολλών χιλιάδων ανθρώπων. Προέκυψε από τη φαντασία και την τόλμη των νέων, κυρίως φοιτητών, μαθητών και εργαζομένων, από τη δίψα τους για Ζωή και Ελευθερία.

- Η Μεγάλη Εξέγερση, το ορόσημο, είναι μια δημιουργία.

Μια αρμονική σύνθεση χιλιάδων μικρών γεγονότων. Χιλιάδων πράξεων αντίστασης και απελευθέρωσης, χιλιάδων επαναστάσεων με επαναστάτες με αιτία και χωρίς αιτία, όπου το καθετί έχει τους δημιουργούς του και τους πρωταγωνιστές του.

- Το Πολυτεχνείο δεν έγινε από το ίδιο ύφασμα, δεν είχε ποτέ το ίδιο χρώμα.
- Δεν σφύριζαν ποτέ όλοι μαζί την ίδια στιγμή τον ίδιο σκοπό και δε φώναζαν το ίδιο σύνθημα. Εκτός από μία και μόνο στιγμή, την ύστατη στιγμή.

Το Πολυτεχνείο έμοιαζε και κυρίως ήταν ένα «πολύχρωμο ύφασμα», που όλοι είχαν το δικαίωμα και την υποχρέωση να βάζουν και έβαζαν ένα διαφορετικό νήμα, ένα διαφορετικό χρώμα για να υφάνουν και να υψώσουν τη σημαία της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας και της Ανεξαρτησίας στη χώρα μας.

- Ένα είναι σίγουρο και αναμφισβήτητο γεγονός, ότι το Πολυτεχνείο δεν έγινε από «κατοικίδιους», από εκπροσώπους του Τίποτα, από αντικειμενικούς παρατηρητές και δογματικούς αναλυτές.

Η εξέγερση δεν έγινε από τους πανταχού απόντες. Δεν έγινε από αφυδατωμένους και φυγόμαχους, από καιροσκόπους και χαμαιλέοντες.

Όλοι αυτοί δεν κυκλοφορούσαν τότε στους δρόμους, γιατί όλα «... τα 'σκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ...».

5. Αυτές οι επισημάνσεις θεωρώ ότι είναι καίριες για να μην παρερμηνευτεί η μαρτυρία του Μίμη για γεγονότα και πρόσωπα τόσο για το τεύχος της «Πανσπουδαστικής Νο 8» για την «Υβρι Νο 8», (όπως την αποκαλεί ο ίδιος), όσο και για το Κομματικό παρασκήνιο και τον καθοδηγητικό μικρόκοσμο του αμετάκλητου σφάλματος».

- Το Τεύχος αυτό συμπεριλαμβάνει το Κείμενο, την ανάλυση και τα συμπεράσματα για το Πολυτεχνείο που γράφτηκαν και εκδόθηκαν τον Φεβρουάριο του 1974, δηλαδή εκ των υστέρων, περίπου 3 μήνες μετά την Εξέγερση.

Δυστυχώς το όμως αποτέλεσε το «Μαύρο Κουτί» για τον πρωταρχικό ηγετικό και καθοδηγητικό πυρήνα της ΚΝΕ την περίοδο του Πολυτεχνείου.

⇒ Το Κείμενο της «Πανσπουδαστικής – Νο 8» αποτυπώνει ένα ανεξήγητα εξόφθαλμο ιστορικό και συνάμα τραγικό πολιτικό λάθος, ένα προκλητικό και συνάμα τραγικό ηθικό ολίσθημα ενός μικρού και ξεκομμένου καθοδηγητικού πυρήνα.

Κατά τη γνώμη μου η «Πανσπουδαστική – Νο 8» δεν έχει καμμία σχέση με την αλήθεια της Κατάληψης και της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Σε κάθε περίπτωση βρίσκεται σε κατάφωρη αναντιστοιχία με τις αγωνιστικές παραδόσεις της ΚΝΕ και της ANTI-ΕΦΕΕ εκείνης της δύσκολης εποχής.

Κατά τη γνώμη μου αδικεί κατάφωρα την ιστορία και τη δράση μιας μεγάλης και «ηρωικής» πολιτικής νεολαίας με αδιαμφισβήτητες πολιτικές περγαμηνές και ηθικές υποθήκες.

Η ηγεσία του ΚΚΕ με αργόσυρτες διαδικασίες πήρε πολιτικές αποστάσεις από αυτό το Κείμενο. Δεν το κατήγγειλε πολιτικά αμέσως και κατηγορηματικά. Όμως δεν το υιοθέτησε πολιτικά και κομματικά ποτέ. Παραμένει πάντα ένα έκθετο και λησμονημένο Κείμενο στην πολύχρονη ιστορία του Κόμματος.

6. Προσωπικά με το «Κείμενο» αυτό της «Πανσπουδαστικής Νο 8» έχω ριζικά και κατηγορηματικά διαφωνήσει. Το έχω καταδικάσει τόσο για τις προκλητικές και ανιστόρητες περιγραφές των γεγονότων της Εξέγερσης όσο και για την απόπειρά του να στιγματίσει πολιτικά και να εξοντώσει ηθικά έναν κορυφαίο συναγωνιστή μας, τον Διονύση Μαυρογένη, προς τον οποίο έχω εκφράσει από την πρώτη στιγμή την αμέριστη συμπαράσταση και αλληλεγγύη μου.

- Ταυτόχρονα θέλω να είμαι σαφέστατος, ειλικρινής και κατηγορηματικός καταθέτοντας τη δική μου μαρτυρία. Ανεξάρτητα από τις διαφορές και τις αντιπαραθέσεις μας, τα στελέχη της ΚΝΕ και της ANTI-ΕΦΕΕ ήταν πάντα συμμετοχοί και πρωταγωνιστές σε όλο το τριήμερο της εξέγερσης και πάντα στις επάλξεις της Εξέγερσης.

- Τα «παιδιά της ΚΝΕ και της ΑΝΤΙ-ΕΦΕΕ» από όλες τις Σχολές του Πολυτεχνείου και του Πανεπιστημίου, από όλους τους Εθνικο-Τοπικούς Συλλόγους Φοιτητών ήταν εκεί στο Πολυτεχνείο από την πρώτη έως την τελευταία στιγμή.

- «Τα παιδιά της ΚΝΕ και της ΑΝΤΙ-ΕΦΕΕ», έχουν πρόσωπο, έχουν όνομα, έχουν δράση, έχουν καθαρή στάση αντίστασης και ζωής.
Ήταν πανταχού παρόντες μαζί με όλους Εμάς και Εμείς μαζί με Αυτούς.

Ο Μίμης στο Βιβλίο του περιγράφει με ενάργεια ονομαστικά την παρουσία τους, τη συμμετοχή και την κορυφαία δράση τους κατά το τριήμερο της Κατάληψης του Πολυτεχνείου.

- Ανεξάρτητα από τις διαφωνίες και τις συγκρούσεις μας η ιστορική αλήθεια είναι μία και αδιαμφισβήτητη.

Τελεία και παύλα.

7. Η Σημειολογία των αριθμών έχουν τη δική τους σημασία.

49 χρόνια μετά, μαζί με τις λέξεις, τα πρόσωπα, τις ιδέες, την πολιτική, τα αισθήματα και τα υστερόγραφα υπάρχουν και οι αριθμοί, που χρονομετρούν τη ζωή μας σε χρόνια, σε ώρες, σε στιγμές.

⇒ Οι συμβολισμοί ορισμένων αριθμών έχουν μια ανεξήγητη δύναμη, μια μυστηριακή έλξη.

Ο κάθε άνθρωπος έχει το δικό του συνδυασμό, το δικό του κλειδάριθμο για να ανοίγει τη ζωή του, για να φορτίσει την ψυχή του, το νου του και την καρδιά του.

Έχει το δικό του κλειδί και αντικλειδί για να ανοίξει ένα παράθυρο στη μνήμη του, για να ζωντανέψει με λίγο οξυγόνο το παρελθόν του. Φαίνεται ότι στη ζωή των ανθρώπων και στο διάβα της ιστορίας ο χρόνος έχει ρωγμές, ρωγμές που δεν κλείνουν ποτέ.

⇒ Στο παιχνίδι των αριθμών ας κάνουμε

Μια αφαίρεση... $2022-49 = 1973$

- Σε αυτή τη ρωγμή του χρόνου, σε αυτή την οριακή ιστορική στιγμή, μέσα σε τρεις μέρες του Νοέμβρη, τρεις μέρες που συγκλόνισαν την Ελλάδα και τον κόσμο, μια ολόκληρη «γενιά» φώτισε το ορόσημο και το μήνυμα των αγώνων της.

Πήρε τη σκυτάλη και σήκωσε τη σημαία στα χέρια της, αφήνοντας για πάντα τα ίχνη της και την υπογραφή της στην Ιστορία.

- Έχει λεχθεί και έχει γραφτεί από αρκετούς ότι το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ως αντίσταση, ως εξέγερση, ως ρήξη ήταν και είναι το συλλογικό και το άφθαρτο Βίωμα μιας «γενιάς», που κάλυψε το συλλογικό «απωθημένο» και το «ενοχικό κενό» μιας συμβιβασμένης και μιας «απούσας κοινωνίας».
- Όμως η θεωρία της «απούσας κοινωνίας» είναι δομημένη πάνω σε περίτεχνα φιλοτεχνημένες μισές αλήθειες.
Θα ήταν ανιστόρητο, άδικο και παράλογο αν δεν επισημαίνουμε κάθε φορά με έμφαση:
 - ⇒ τις παρήγορες και ελπιδοφόρες εκλάμψεις αντίστασης του Ελληνικού Λαού στη συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων Πολιτών στις κηδείες του Γεωργίου Παπανδρέου το 1968 και του Γιώργου Σεφέρη το 1971,
 - ⇒ την 7χρονη παρουσία μιας αγωνιστικής πρωτοπορίας με χιλιάδες συμμετέχοντες ενεργά στην αντίσταση, στις φυλακές και στην εξορία,
 - ⇒ την έντονη 7χρονη παρουσία, δράση και κινητοποίηση όλων των πολιτικών και αντιστασιακών οργανώσεων, όλων των κορυφαίων Προσώπων της Πολιτικής, της Τέχνης, της Επιστήμης (Ελλήνων και Φιλελλήνων) σε όλες τις χώρες του Κόσμου,
 - ⇒ την κατάληψη της Νομικής το Φεβρουάριο του 1973 και το μνημόσυνο του Γεωργίου Παπανδρέου στις αρχές Νοεμβρίου του 1973 με μαχητική και δυναμική συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων Πολιτών κυρίως Νέων.

8. Το «ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ» έχει δύο ιστορικές εγγραφές. Υπάρχει ως μια πραγματικότητα «αυτή καθαυτή», υπάρχει και ως Μύθος.

Το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ως πραγματικότητα, ως ΓΕΓΟΝΟΣ, ως ΣΥΜΒΟΛΟ, ως ΜΗΝΥΜΑ, αν και έδωσε πρόσωπο στα οράματα και στις ευαισθησίες, στις συναισθηματικές δονήσεις και στα σκιρτήματα των Νέων και των «αγνών» ανθρώπων, δυστυχώς γρήγορα άρχισε να ξεθωριάζει και να ξεφτίζει, γιατί «υπονομεύτηκε» από μέσα, γιατί «αλώθηκε» από έξω.

⇒ Το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ως ΜΥΘΟΣ γεννήθηκε και θέριαψε από τη συνολική ανάγκη της Ελληνικής κοινωνίας και των πολιτικών φορέων. Η μυθοπλασία κάλυψε τα κενά, τις ενοχές, τις τύψεις και τους συμβιβασμούς των «τιποτοφρόνων», των «απόντων» και των «συναλλακτικών», όλων αυτών που ζητούσαν μια κολυμπήθρα του Σιλωάμ για να ξεπλυθούν.

Κάλυψε επίσης τα κόμματα, τις οργανώσεις, τις γκρούπες, τους «Μικρούς και τους Μεγάλους Αρχηγούς», όπως και τους «Μικρούς Ήρωες», που όλοι ήθελαν ένα φωτοστέφανο για τη Μεταπολίτευση.

- Δυστυχώς, με τη μικρή και τη μεγάλη ευθύνη όλων μας, ο ΜΥΘΟΣ εκτόπισε την ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.

Ο ΜΥΘΟΣ έγινε ισχυρός και ακατανίκητος, γιατί συμπορεύτηκαν και πολλές φορές ταυτίστηκαν «οι μεν της καταστάσεως» με τις γήινες ανάγκες τους και τις σκοπιμότητές τους και «οι δε της αντιστάσεως» με τις ματαιοδοξίες και τις φιλοδοξίες τους.

- Δυστυχώς, από την ώρα που οι «μισές αλήθειες» κυριάρχησαν οι «μεγάλες αλήθειες» δεν άντεξαν. Έκαναν μια βαθιά υπόκλιση προς την Ιστορία και χάθηκαν σαν τις νεράιδες του παραμυθιού. Η αυλαία έκλεισε, αφήνοντας πίσω της ψευδαισθήσεις και αυταπάτες. Σήμερα, τόσα χρόνια μετά, ψάχνουμε και ξαναψάχνουμε τις Μεγάλες Αλήθειες. Πολύ φοβάμαι όμως ότι θα ανακαλύψουμε, για μια ακόμη φορά, αν όχι τον ίδιο το Μύθο του Σίσυφου, ίσως κάποιες παραλλαγές του.

9. Η «γενιά του Πολυτεχνείου» γεννήθηκε σε μια ρωγμή του χρόνου και είναι μια γενιά-σύνορο ανάμεσα σε δύο ιστορικούς κύκλους.

Ανάμεσα στον Μεταπολεμικό – Μετεμφυλιακό κύκλο, που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα με τη γέννησή της, και στον Μεταπολιτευτικό κύκλο, που άρχισε να σκιαγραφείται πάλι με τη γέννησή της, με την πτώση της Χούντας και την αποκατάσταση της Δημοκρατίας, καθώς και με το στίγμα μιας επαίσχυντης Εθνικής προδοσίας της Χούντας, με το στίγμα μιας τραγωδίας για τον Ελληνισμό, μιας προδοσίας με χαίνουσα πληγή στην Κύπρο με την εισβολή των Τούρκων και την κατοχή του βορείου τμήματος του νησιού.

- Η «γενιά» του Πολυτεχνείου ήταν και θαρρώ ότι παραμένει εικονοκλαστική, απελευθερωτική και χειραφετημένη. Με τις ουτοπίες και το ριζοσπαστισμό της δεν αμφισβήτησε μόνο τα πάντα, αλλά επαγγέλθηκε και πολλά.

Πίστεψε στον εαυτό της και στη «σκιά» της, αλλά αγωνίστηκε στο όνομα όλων, ή μάλλον «έσωσε» τη χαμένη τιμή πολλών.

Αμφισβήτησε αλλά σεβάστηκε τις προηγούμενες γενιές της Εθνικής Αντίστασης και του 114.

Σηματοδότησε αλλά και «καταπίεσε» τις επόμενες γενιές. Ήταν και είναι μια «γενιά σύνορο», που ορισμένες φορές έμεινε στη μέση του δρόμου, αδύναμη να προχωρήσει σε μεγάλες υπερβάσεις.

Ένα μεγάλο ρεύμα από αυτή τη «γενιά» είχε την «τύχη μαζί και την ατυχία» να πιστέψει στις μεγάλες αφηγήσεις της Ιστορίας και της πολιτικής. Να ατονήσει την κριτική της σκέψη και να ακρωτηριάσει τις αισθήσεις της. Να συνδέσει ή και να αφιερώσει ένα κομμάτι από τη ζωή της σε χίμαιρες, σε στείρα δόγματα και σε μανιχαϊσμούς, να δικαιολογήσει βαρβαρότητες.

10. Μια γενιά εγγράφεται ως κοινωνική και πολιτισμική πολύμορφη δύναμη μόνο μέσα από την ταύτισή της με μια εποχή, με το συλλογικό πάθος μιας «οριακής και μόνο στιγμής».

Αμέσως μετά κάθε γενιά γίνεται ευτυχώς «κομμάτια και θρύψαλα». Γιατί διακτινίζεται, δικτυώνεται, διασπάται, στροβιλίζεται και μετασχηματίζεται μέσα στην κοινωνία. Γιατί παύει να αναφέρεται σε κοινούς χρόνους, σε κοινούς τόπους και σε κοινά βιώματα, σε κοινές ιδέες και ουτοπίες εφ' όρου ζωής.

Η «γενιά» μας μπορεί να σηματοδότησε μια ολόκληρη εποχή, αλλά δεν είχε και δεν έχει «γενάρχες». Όλοι οι «επώνυμοι» εκπρόσωποί της, όπως και οι χιλιάδες άλλοι με την «άγνωστη» επωνυμία τους (γιατί κανένας δεν είναι ανώνυμος), είχαν τις δικές τους διαδρομές, τις δικές τους μικρές ή μεγάλες ιστορίες.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο στο ψηφιδωτό, στη Μεγάλη Τοιχογραφία της «γενιάς» μας, δεν υπάρχει κανένας αποκλειστικός «Ιδιοκτήτης», κανένας «Νονός», κανένας «Μεταπράτης» των γεγονότων, των συμβόλων, των ιδεών, των μηνυμάτων αυτής της εξέγερσης.

11. Μπορεί να υπάρχει ένας ομφάλιος λώρος, ένα συνεκτικός ιστός για τους νέους ανθρώπους, οι οποίοι έζησαν έντονα τις συγκινήσεις μιας εποχής. Μπορεί να υπάρχουν ορισμένα αόρατα νήματα μιας αναγνώρισης και ίσως μιας ηθικής αλληλεγγύης.

- Πιστεύω ότι, όπως όλες οι Γενιές, έτσι και η δική μας έχει πολλαπλές εκφράσεις, πολλαπλές πρωτοπορίες, πολλαπλά πρόσωπα. Γι' αυτό είναι ολέθριο λάθος μια «γενιά» να σηματοδοτεί και να σηματοδοτείται μόνο από τους «επώνυμους» του πολιτικού προσκήνιου των Κομμάτων, των Κινημάτων και των Μέσων Επικοινωνίας.

Για να αποτιμηθεί η παρουσία, η ταυτότητα και η συμβολή μιας «γενιάς», πρέπει να βρούμε τις εκφράσεις, το λόγο και το πρόσωπό της στην τέχνη, στην επιστήμη, στο Κράτος, στους θεσμούς, στις επιχειρήσεις, στην εκπαίδευση, στον πολιτισμό, στην πολιτική, στην κοινωνία.

12. Τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας η «αναθεωρητική» τάση για διαφορετική προσέγγιση ιστορικών ορόσημων έχει αρκετούς εκφραστές και θιασώτες, που έχουν εστιάσει την «άοκη» προσπάθειά τους να «επαναγράψουν» με το δικό τους τρόπο τις αλήθειες για την εγκαθίδρυση της Δικτατορίας το 1967, για το Δημοκρατικά αντιστασιακό φρόνημα του Ελληνικού Λαού απέναντι στη Χούντα, για την Εξέγερση του Πολυτεχνείου, για την τραγωδία της Κύπρου.

Στην εποχή της ΜΕΤΑ-αλήθειας, στην εποχή της ΜΕΤΑ-Ιστορίας και της ΜΕΤΑ-Πολιτικής το «ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ» με τις πυρακτωμένες αλήθειές του.

- Το «...ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ...» αδιαμφισβήτητα έχει ιστορικά καταγραφεί ως φωνή μιας επιβεβλημένης και δίκαιης εξέγερσης και ως στάση αντίστασης και ρήξης των νέων εναντίον μιας πολυπλόκαμης και πολυπρόσωπης 7χρονης Αμερικανόπνευστης στρατιωτικής δικτατορίας, μιας Χούντας - Μπάμπουσкас.
- Αυτή η «Χούντα – Μπάμπουσкас», (Χούντα Στρατηγών με αρχηγό τον Σπαντιδάκη – Χούντα Συνταγματάρχων με αρχηγό τον Παπαδόπουλο – Χούντα Ταγματάρχων – Λοχαγών με αρχηγό τον Ιωαννίδη) ανεξάρτητα από τις εποχιακές εκφράσεις της και τις δευτερεύουσες αντιθέσεις της, ήταν ενιαία και αδιαίρετη. Είχε τους ίδιους πάτρωνες και γεννήθηκε ως τέρας από την ίδια μήτρα.

- Αυτή η «Χούντα – Μπάμπουσκα» με πολλές παραλλαγές στα πρόσωπά της είχε κυοφορηθεί μέσα στα σπλάχνα μιας Μεταπολεμικής και Μετεμφυλιακής «Καχεκτικής Δημοκρατίας», «Περιορισμένης Δημοκρατίας» με πέτρινα χρόνια, με απαγορευμένες και διακεκομμένες Ζώνες.
- Αυτή η «Χούντα – Μπάμπουσκα» έχει ένα οικογενειακό κομματικό και παραταξιακό δέντρο με βαθιές ρίζες, με ιστορική ταυτότητα και DNAϊκή πολιτική εγγραφή.

Η δομή της, η δικτύωσή της και τα σημαίνοντα πρόσωπά της έλκουν την καταγωγή τους, την ισχύ τους και τη «νομιμότητά» τους στους εξής συγκεκριμένους αρμούς:

- ⇒ στο μετεμφυλιακό Κράτος και Παρακράτος της Βαθειάς Δεξιάς,
 - ⇒ στον ΙΔΕΑ, στη «βία και νοθεία» στις Εκλογές του 1961 και στη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη,
 - ⇒ στο «Σχέδιο Περικλής», στη συμμαχική «Κόκκινη Προβιά»,
 - ⇒ στην έξαρση και στους Διχασμούς του Ψυχρού Πολέμου,
 - ⇒ στο Βασιλικό Πραξικόπημα και στην καταστροφική Αποστασία τον Ιούλιο του 1965,
 - ⇒ στην κινδυνολογική αντιδημοκρατική εμμονική ψύχωση εναντίον της Αριστεράς και εναντίον των «Συνοδοιπόρων» της Κεντρο-Αριστεράς με την εφαρμογή του «Σχεδίου Προμηθέας» για την βίαιη αποτροπή μιας αφυπνισμένης μεγάλης και δυναμικής πολιτικής και κοινωνικής πλειοψηφίας,
 - ⇒ στην εκτέλεση του «Σχεδίου Ιέραξ» για τη βίαιη ανατροπή μιας σίγουρης συντριπτικής (λαϊκής και κοινοβουλευτικής) νίκης της Ένωσης Κέντρου, της Κεντροαριστεράς και της Αριστεράς, στις Εκλογές του Απριλίου του 1967.
- Αυτή η Αμερικανόπνευστη «Χούντα – Μπάμπουσκα» ενιαία, αδιαίρετη και αλληλέγγυα, την 21η Απριλίου του 1967 εγκαθίδρυσε το καθεστώς της Στρατιωτικής Δικτατορίας.
 - Έβαλε στο «γύψο» τη Δημοκρατία και τους θεσμούς της με την κατάργηση των Κομμάτων, των ελευθεριών και των δικαιωμάτων των Πολιτών, με τη σύλληψη και την κράτηση, με την φυλάκιση, την εξορία, τον εκτοπισμό και τη δίωξη δεκάδων χιλιάδων Δημοκρατικών και Προοδευτικών Πολιτών, με τον εκφοβισμό και το φακέλωμα εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων.

- Αυτές οι ιστορικές αλήθειες έχουν χαραχθεί, με όρους γνώσης, αυτογνωσίας, στοχασμού και αναστοχασμού, στις σκέψεις και τα συναισθήματα εκατομμυρίων Ελλήνων, που διαχρονικά δίνουν το συγκλονιστικό παρόν τους σε όλες τις εκδηλώσεις και πορείες κατά την ημέρα μνήμης για την Εξέγερση του Πολυτεχνείου.
- Ευτυχώς για την ιστορία και την αλήθεια η «άοκνη προσπάθεια» των εκφραστών και των θιασωτών της «ιστορικής αναθεώρησης» να εμφανιστούν όλα τα ιστορικά ορόσημα της «νεότερης ιστορίας» της χώρας μας ως απότοκα τόσο της «πολιτικής ανωριμότητας και πολιτισμικής καθυστέρησης» του Ελληνικού Λαού, όσο και του «Λαϊκισμού», της «πολιτικής ακρότητας» και της «κομματικής εξαλλοσύνης» των Πολιτικών Αρχηγών και των Κομμάτων τους, έχει πέσει στο κενό.

13. Τα τελευταία χρόνια κλιμακώνεται μία προσπάθεια κυρίως από νοσταλγούς της Χούντας αλλά και από κάποιους «ρηξικέλευθους Φιλελεύθερους» Δημοσιογράφους και Διανοούμενους να συνδέσουν και να συνδυάσουν το Πολυτεχνείο με την τραγωδία της Κύπρου.

Πασχίζουν με κάθε τρόπο, έξω και πέρα από γεγονότα, αλήθειες, τεκμήρια, αποδείξεις και ντοκουμέντα, έξω και πέρα από κάθε αντικειμενική ιστορική καταγραφή, να διαμορφώσουν μία ανιστόρητη «άλλη αφήγηση». Να επινοήσουν καταγέλαστες «μετα-αλήθειες». Να γράψουν μια «μετα-ιστορία» κομμένη και ραμμένη στα μέτρα τους.

- Περιγράφουν με «γραμμικό τρόπο» έωλες σοφιστείες και συνεπαγωγές, διάφορα εάν..., εάν..., εάν..., τα οποία παραγνωρίζουν και (ορισμένα εάν...) εξαγνίζουν την ενιαία, διαχρονική και αδιαίρετη Αμερικανόπνευστη «Χούντα – Μπάμπουσκα».
- Όλοι αυτοί ισχυρίζονται με διάφορες παράλογες, σχηματικές και προκλητικές συνεπαγωγές ότι ΕΑΝ είχε αφεθεί να εξελιχθεί συντεταγμένα και ομαλά το «Σχέδιο Παπαδόπουλου» με το «Πείραμα Μαρκεζίνη» η Ελλάδα θα προχωρούσε με σταδιακή μετάβαση προς τη Δημοκρατία και θα είχε αποφευχθεί η Τραγωδία της Κύπρου.

- Σύμφωνα με αυτές τις συνεπαγωγές και παραδοχές ΕΑΝ είχαν αξιοποιηθεί με «λογική και μέτρο», οι λεγόμενες «δημοκρατικές ρωγμές» του δίδυμου Παπαδόπουλου – Μαρκεζίνη θα διασφαλιζονταν μία «πολιτική ομαλότητα» και μία «εθνική εγρήγορση» κατά συνέπεια η ανατροπή αυτού του «Εθνικού Δημοκρατικού Σχεδίου» οφείλεται στην άκαιρη, άγονη και ατελέσφορη εξέγερση του Πολυτεχνείου και στην «ιδιοτελή ακρότητα» μιας «αμόρφωτης» Γενιάς, της Γενιάς του Πολυτεχνείου.

- Έχουμε χρέος να αντιπαρατεθούμε με επιχειρήματα και στοιχεία σε όλες αυτές τις καρικατούρες.

Να υπενθυμίσουμε στους θιασώτες αυτών των θεωριών και μυθευμάτων ότι η προδοσία της Κύπρου από την ενιαία, διαχρονική και αδιαίρετη «Χούντα – Μπάμπουσκα» είναι διαρκής και όχι εποχιακή και στιγμιαία. Επίσης πρέπει να μην διαφεύγει της προσοχής μας οι Ψυχροπολεμικές εξάρσεις και οι γεωπολιτικές ανακατατάξεις στη Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή, την Ευρώπη και τα Βαλκάνια.

Αυτή η προδοσία της Κύπρου συνδέεται άρρηκτα βήμα με βήμα, απόφαση με απόφαση, δράση με δράση, επέμβαση με επέμβαση της «Χούντας – Μπάμπουσκα» από την εγκαθίδρυσή της την 21η Απριλίου του 1967 μέχρι την κατάρρευσή της την 24η Ιουλίου του 1974.

- Το χρονολόγιο όλων αυτών των μελανών και μαύρων σελίδων και η εξόχως αρνητική, προδοτική και καταστροφική αποτίμησή τους έχουν καταγραφεί με σαφήνεια και αδιαμφισβήτητα στο «Φάκελο της Κύπρου» και στο επίσημο «Πόρισμα» για τη διαχρονική Χουντική Προδοσία και την Τραγωδία της Κύπρου.
- Το Πόρισμα αυτό έχει εγκριθεί ομόφωνα από όλα τα Κόμματα και όλους τους Βουλευτές της Κυπριακής Βουλής και αποτελεί τον έγκυρο και αδιαπραγμάτευτο Λόγο της Κυπριακής Δημοκρατίας.

- Ενδεικτικά αναφέρω ορισμένα γεγονότα, τα οποία δεν πρέπει να ξεχνάει ποτέ και κανείς γιατί η «Χούντα – Μπάμπουσκα» με διαχρονική αποκλειστική της απόφαση και ευθύνη:

➤ προχώρησε στην απόσυρση από την Κύπρο της Ελληνικής Μεραρχίας
στις 29/11/1967,

➤ σχεδίασε τη δολοφονική απόπειρα εναντίον του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου στις 8/3/1970,

- έστειλε στην Κύπρο τον Γεώργιο Γρίβα τον Αύγουστο του 1971 για να ιδρύσει την ΕΟΚΑ Β, με όλα τα συνεπακόλουθα,
 - προώθησε το Σχέδιο Πραξικοπήματος στις 15/2/1972, που ευτυχώς και εγκαίρως ματαίωσε ο Μακάριος και η Κυβέρνησή του,
 - οργάνωσε και εκτέλεσε το προδοτικό Πραξικόπημα στις 15/7/1974, που άνοιξε την «κερκόπορτα» για την εισβολή και την κατοχή των Τούρκων.
- Το ομόφωνο Πόρισμα της Κυπριακής Βουλής για το Φάκελο της προδοσίας της Κύπρου και της τραγωδίας του Ελληνισμού οφείλουν να το διαβάσουν, (όπως και δεκάδες άλλα βιβλία ιστορικής τεκμηρίωσης), όλοι οι επίδοξοι «λοβοτομητές» της σύγχρονης ιστορίας του Ελληνισμού και όλοι οι αιρετικοί και επιλεκτικοί δήθεν «Φιλίστορες» με τον αφόρητο και ανιστόρητο διδακτισμό τους.

Τέλος όλοι οι επίδοξοι «λοβοτομητές» της σύγχρονης ιστορίας της Ελλάδας και του Ελληνισμού, όλοι αυτοί οι αιρετικοί και επιλεκτικοί «Φιλίστορες», ας ανακαλέσουν στη μνήμη τους δύο ακόμα αλήθειες:

- την απόφαση του Κωνσταντίνου Καραμανλή για την αποχώρηση της Ελλάδας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ το 1974
- τη «Δημόσια Συγγνώμη» του Προέδρου των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον προς τους Έλληνες για την ΕΥΘΥΝΗ της χώρας του ως προς τα δεινά της Δικτατορίας.

14. Το «βιντεοκλίπ» μιας γενιάς.

Τρεις μέρες το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ήταν ένας ιερός και τελετουργικός χώρος, ένα όνομα με μαγεία και σαγήνη, ένας σταθμός ζωντανών και νέων ανθρώπων με παλμό, φαντασία και πάθος.

Η κατάληψη ήταν τα πάντα.

Ήταν, με μια «μικρή» καθυστέρηση πέντε ετών, ο απόηχος της μεγάλης πολιτισμικής έκρηξης, της μεγάλης Επανάστασης των νέων του '68 στη Δύση και στην Ανατολή, στο Βορρά και στο Νότο, με τα Κινήματα Ειρήνης, Δημοκρατίας και Δικαιωμάτων, με τα Αντιδικτατορικά, Αντιφασιστικά και Αντιιμπεριαλιστικά Κινήματα, με τα Κινήματα κριτικής, αμφισβήτησης και χειραφέτησης σε κάθε γωνιά του κόσμου.

Η κατάληψη ήταν τα πάντα. Τρεις μέρες προσδοκιών, ελπίδων, ερώτων και ονείρων μιας «μεθυσμένης», ελεύθερης και ριζοσπαστικής νέας γενιάς.

15. Ξέρουμε ότι ξεκινήσαμε με αντιθέσεις, με καταγγελίες, με ριζικές διαφωνίες. Ξέρουμε ότι ήμασταν μια σύγχρονη ΒΑΒΕΛ, με πανσπερμία θέσεων και συνθημάτων, σκοπών και προοπτικών.

Ξέρουμε ακόμα πώς τελειώσαμε, πως ήμασταν την ύστατη, την αξέχαστη ώρα της Διαπραγμάτευσης, της Εισβολής και της Παράδοσης. Ήμασταν ενωμένοι και αλληλέγγυοι, αγκαλιασμένοι και άοπλοι.

16. Ξέρουμε ποια ήταν τα τελευταία λόγια της συλλογικής μας φωνής, της συλλογικής μας σκέψης και της αφυπνισμένης συνείδησής μας, τα λόγια του Μήτσου, του Νίκου και της Μαρίας από το Ραδιοφωνικό Σταθμό του Πολυτεχνείου, το Σταθμό των Ελεύθερων Ελλήνων ...

«... Στρατιώτες Αδέλφια μας

... Είμαστε άοπλοι ...

... Εθνικός Ύμνος ... Σε γνωρίζω από την κόψη ... »

17. Ξέρουμε ποια ήταν τα τελευταία σύμβολα που σηκώσαμε:

«... Η Ελληνική Σημαία, σύμβολο μιας νέας Πίστης ...

... Η λευκή σημαία... Μια φανέλα... Ένα άσπρο πουκάμισο... σύμβολο μιας αθωότητας, για να αφοπλίσουμε και να αιχμαλωτίσουμε τους φορείς της βίας και της βαρβαρότητας».